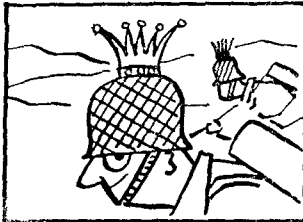
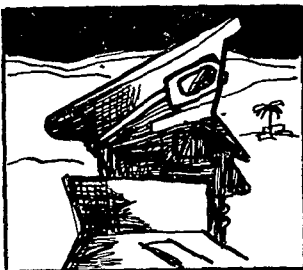
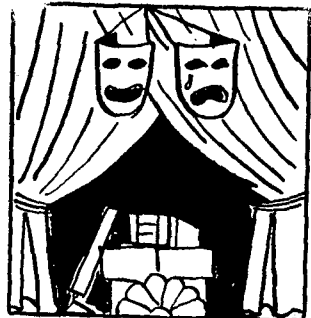

בפתח העשור השלישי של "מערכות" - מברכת במת-צה"ל את צבאנו על זרועותיו, חילותיו ויחידותיו, בשנת התעצמות ובצרון.

ההוסרה עטרת-מלוכה של שדות-הקרב מעל ראש חיל-הרגלים ? על כך משיב סא"ל י. בר ב"לאוי" מוחלט ("המלכה החליפה לבושה - אך כתרה לא הוסרה", עמ' 6). לדבריו, מתבטאת התמורה לא בזה, כי אם בהתחדשות-פניו של חיל-הרגלים, ובגיונו : חי"ר משורין מזה, חי"ר מוטס מזה, ועוד ועוד שלוחות וגלגולים לחיל זה. אך כתר-הקרב - עודנו לראשו צמוד, נאום המחבר.

מה בין לוגיקה למחזון - זאת נוכל עדיין לתאר- לעצמנו בלי קושי. אך מה בין לוגיסטיקה למחזונים ? לכאורה - אין כל מגע בין שניים אלה. אולם הנה בא סא"ל צבי אלון, ובמחזונו (ביתר דיוק בהומורסקה עצובה ב"3 תמונות", העוסק ב"תחזוקה בתרגיל חסיבתי" (עמ' 14), מוכיח הוא כי יש וניתן במידת-מה להלביש את ה"עצמות היבשות" של בעיה אפסנטית במחלצות של תיאור מחזוני. אם כי הקורא יצטרך לגרוס בשני את עצמות-הלוגיסטיקה, אפשר ואפשר שבצד הלקחים תהיה לו גם הנאה מן ההומור שבו הוגשו.

האמנם צדק רומל (גנרל גרמני - אך מוצלח, ובעל אורח-פיקוד מענינים) כשנהג, עם צאתו לסיר ביחידות קדמוניות, לקחת עמו את ראש-מטהו - ולפקד על כלל-גייסותיו מ"חבורתו הקדמית" הזאת ? שאלה קצרה ופשוטה - אך יש לה הרבה צדדים, ואף הרבה תשובות וגרסאות-פירוש. חתך מענין לבעיה זו ("לאוי" דוקא בתחום ההיסטוריה-רחוק, אלא גם לפי "כתובת" קרובה-יותר) ימצא הקורא ב"חבורת-פיקוד-קדמית וסמכותה", לסא"ל י. ב. (עמ' 22). ושמא ימצאו אף קוראים שיחזו דעתם-בהם בנדון?

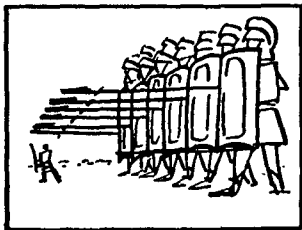
צבא גדול או צבא קטן ? זוהי, לבאוריה, שאלת גודלה של כל מדינה. אך ישנה גם שאלה מהותית על גודל הצבא בימינו. האם שכלול הנשק מאפשר צמצום מרחיק לכת בכוח האדם ? "אגודת צבא-ארה"ב" סבורה אחרת - ודורשת צבא גדול בשביל ארצה ; לא כגודל הצבא הסובייטי והסיני, אך צבא מיליון בימי-שלום. עמדתה זו מוסכרת בקטעים מ"הצהרת השקפות" שלה לשנת 1959 (עמ' 26). אכן, בצד עמדתה זו באה גם הדרישה לנשק ראוי - ושיהיה מצוי בקטעים אלה ימצא הקורא המחשה חיה לרשימת צרכיו הדוחקים של צבא חריש בימינו.

המעיון בפירוט צרכיו של צבא חריש ב"הצחרת
 השקפות של "אגודת צבא ארה"ב", (עמ' 26) יופתע אולי מהבלטת
 אמצעי-התצפית המוצבים בשורה אחת, לפי ערכם, עם כלי-הנשק
 ועם אמצעי-התובלה. אך ההסבר לכך פשוט. הוין החדש מאפשר
 פגיעות-מחץ למרחקי עשרות (ואף מאות) ק"מ — ואין בכך תועלת
 ותכלית מבלי שניתן יהיה לראות למרחק כזה; ואילו עצמת-אש
 שכזו היא-היא המאלצת להשתמש הרבה בלילה ובערפל — ומצריכה
 ראיית החודרת דרך חשיכה. ה"עין-הכל-רואה" — הריהי בתזוג
 ההכרחית של ה"בוקר-המוחק".

כי הרגלים יילחמו הרבה בלילה — מוסכם בקרבנו.
 מה בענין לוחמת-טנקים בלילה? הדעות בעולם חלוקות. אך מה
 בדבר חיל-משנה העומד על הגבול בין שניים אלה — חיל-הרגלים
 המסוריו, ונושאי-הגייסות שלו? סוגיה רבת-ענין זו הגה רק אחת
 מתוך סדרה שלמה של סוגיות שונות, הקשורות בחי"ר-המסוריו,
 המוצגות בסקירתו של אלי"מ י. ואלאך (עמ' 30), בעקבותיו של ספר
 גרמני חדש על ה"רגלים המסוריים".

חיל-הרגלים ממוכן (דהיינו — משורין וממונע) בהגנה,
 האמנם יכירנו מקומו בכך? האם אין זה היפוכו של תפקידו הטבעי
 — זה הנגיד, התוקפני? לאו דוקא! מאז ומתמיד מילא, למשל,
 חיל-פרשים (ולא כל שכן ה"דרגונים", אלה אבות אבותיו הטבעיים
 של חיל-הרגלים הרכוב או המוסע) תכופות תפקידי השגחה, הגנה
 מטעה והתגנף-ניידת; ובמשימות אלו הרי חיל-הרגלים-הממוכן עשוי
 יותר לקרבה-הגנתי מאשר חיל-הרגלים ה"רגיל". הסקירה "חיל-הרגלים
 ממוכן בהגנה" (עמ' 42) — שהיא המשכה של "חיל-הרגלים ממוכן
 בהתקפה" שבחוב' קכ"א-קכ"ב — מנסה להמחיש את המצבים
 הטקטיים בהם פלוגת-הרגלים שניתנו לה נושאי-גייסות-מסוריים,
 עשויה לבצע תפקידים כגון אלה — וכיצד.

כל הגיונה — ועל כן גם צורותיה — של אש-הגנטית
 משתנים עם רדת החשיכה; ומכאן חשיבותן של "משימות אש-
 הסכנה". אך מה יקרה כשאמצעי-תאורה, הופכים לילה ליום? הגם
 אז ישררו כללי "לחימה באפילה" ונוהגיה? רמזים (ואולי יותר
 מרמזים) לתשובה — מצויים ב"מדוע נפלו משלטי-הצומת?",
 מאת ר. רם (עמ' 46).

